

2013 november Tanulmány

Krémer Ferenc: A rendőrség Orbán Viktor maffiaállamában

A rendőrség, a többi erőszakra is alkalmas szervezettel együtt, az első intézmények között volt, amelyeket a 2010-ben kétharmados győzelmet arató Fidesz célba vett. Már szeptemberben közzétették a rendőrségi törvény tervezetét, és a következő évben, minden egyeztetés és vita nélkül, el is fogadták, veszélyes változtatásokat hajtva végre a rendőrség felépítésében és működésében. Közben – szintén az érintettek nélkül – hozzáláttak a rendészeti dolgozók nyugdíjazási rendszerének önkényes átformálásához, sőt, ahogyan a több tízezres tüntetések mutatták, ellenükre. De ez még nem volt minden, mert 2011 tavaszán elfogadták a 2006. őszi zavargásokban gyújtogató, rendőrökre támadó résztvevők ítéleteinek semmissé tételét előíró törvényt, és kérték annak sürgősséggel való kihirdetését. E törvény lényege az volt, hogy a bíróságnak azokban az esetekben kötelezően meg kellett semmisítenie az ítéletet, amikor kizárólag rendőrök tanúsították a zavargásokban résztvevők jogellenes cselekményeit. Hogy mindenki világosan értse, nem vizsgálták az egyes tanúvallomások igazságtartalmát, és pusztán az, hogy rendőrök vallottak a vádlottak ellen, elegendő volt a vád elejtéséhez, vagyis a semmisségi törvény – amelyet Balsai István jelenlegi alkotmánybíró önálló képviselői indítványként terjesztett be – minden rendőr tisztességét kétségbe vonta. Ezt követte a szakszervezeteket jelentéktelenné tevő Magyar Rendvédelmi Kar felállítása. Az ötlet eredeti gazdája Mussolini volt, aki korporációkba kényszerítette a vállalkozókat és a munkavállalókat annak érdekében, hogy teljes mértékben a fasiszta párt kontrollja alatt tarthassa őket. Végül idesorolhatjuk a Nemzeti Közszolgálati Egyetem (NKE) létrehozását – ne feledjük, személyesen Orbán Viktor alapította ezt az intézményt, és ő adta át a Parlamentben az egyetem zászlóját. Az NKE három egymástól nagymértékben különböző intézményt kényszerített egybe: a hadsereget, a rendőrséget és az önkormányzatokat, mindezt azon az alapon, hogy a Nemzeti Együttműködés Rendszerében (NER) mindegyik az államot szolgálja. Ezt a nagyon zavarosnak látszó intézkedéssorozatot egészítik ki az olyan szervezeti átalakítások, mint a BRFK gazdasági bűnözéssel foglalkozó osztályának és a Nemzeti Nyomozóirodának a felszámolása, illetve irracionális átszervezése.

Ezek az intézkedések, ha a korszerű közösségi rendészet (community policing) felől nézzük őket, értelmetlenek és nagyrészt kifejezetten károsak voltak. De ami irracionális a demokráciában, és kifejezetten egy élehetetlen társadalom létrehozására irányuló törekvésnek látszik, az még lehet ésszerű az egészen más alapokra épülő Nemzeti Együttműködés Rendszerében. Az a társadalom pedig, amelyik a legtöbb polgár számára elviselhetetlen és élehetetlen, nagyon is élhető lehet azok számára, akik a saját érdekükben használják fel a közhatalmi intézményeket és sajátítják ki a társadalom vagyonát.

Az ügyészség, a rendőrség, a titkosszolgálatok és a bíróságok együttesen nemcsak a jog, a biztonság és a társadalmi igazságosság védelmezői, de alkalmasak arra is, hogy kontroll alatt tartsák a társadalmi folyamatokat, hogy félrevezessék Justitiát. Az első Orbán-kormány idején a Fidesz vezérkara valószínűleg még elegendőnek tartotta az ügyészség feletti irányítás megszerzését, s ez valóban elég is volt ahhoz, hogy a bűnösök megússzák a Josip Tot és Kaya Ibrahim nevében elkövetett csalásokat. A hatalom visszaszerzéséhez azonban már nem volt elég, Orbán Viktor és tanácsadói olyan hatalmi gépezetet akartak, amely képes minden bűnt tisztára mosni. Ehhez szükségük volt az igazságszolgáltatás minden intézménye és szervezete feletti hatalom biztosítására.

Vannak arra utaló jelek, hogy a Fidesz már a 2010-es kormányváltás előtt kialakított egy árnyék-titkosszolgálatot, amely megfigyelte politikai ellenfeleit, és lejárató akciókat tervezett ellenük. Az UD Zrt. tevékenységéről napvilágra került hangfelvételek sorsa azonban azt mutatta, hogy a Fidesz képes volt manipulálni az igazságszolgáltatást – mindenki emlékezhet rá, hogy éppen a lehallgatottaknak, Dávid Ibolyának, Szilvássy Györgynek, illetve a parlament nemzetbiztonsági bizottsága szocialista alelnökének, Tóth Károlynak kellett bíróság elé állnia. Ez arra utalt, hogy – a rendőrök kedvenc kifejezésével – a rendőrség és az ügyészség jelentős mértékben fertőzött volt a kormányváltás előtt is, vagyis befolyásos személyiségei közül valószínűleg többen az Orbán-klán szolgálatába szegődtek. Az UD Zrt. vezetői pedig 2010 után átvették a polgári és a katonai titkosszolgálatok vezetését. Horváth Józsefet, az UD Zrt. volt vezetőjét 2010-ben a Katonai Biztonsági Hivatal főigazgató-helyettesévé nevezték ki. Bakondi György, aki az UD Zrt. ügyvédje volt, a katasztrófavédelem főigazgatója lett – az ő szakmai képességeiről mindent elárultak a 2013. márciusi hóvihár során hozott intézkedései, vezetői alkalmatlanságáról pedig a beosztottai mondtak el minden lényegeset. Máig nem tudjuk pontosan, hogyan jött létre, milyen céllal és pontosan milyen tevékenységet folytatott, illetve folytat az UD Zrt., hiszen a mai napig működik. Ami a kormányváltás előtti tevékenységéről kiderült, abból arra következtethetünk, hogy szerepe volt az Orbán-klán hatalomátvételében. A céget egyébként 2004 októberében alapították vagyon- és személyvédelemre. Ez meg is felel mindannak, amit megtudhattunk róla, legfőbb feladata valószínűleg az Orbán-klán vagyonának védelme lehetett, a védelemben itt bele kellene értenünk a vagyongyarapítás védelmébe is.

A 2002-es választási vereség után hozták létre volt rendőrökből Orbán Viktor saját testőrségét is, amelyet Hajdú János, a Szervezett Bűnözés Elleni Igazgatóság bevetési osztályának 2002-ben leszerelt vezetője irányított. Nem lenne értelme Orbán Viktor félelmeivel magyarázni ennek a szervezetnek a létrejöttét, tekintsük inkább úgy, mint az „egyszer kell győzni, de akkor nagyon” típusú politikai program egyik szervezeti elemét. Ahogyan az UD Zrt., úgy a testőrség is azonnal állami szervezetté lett a kormányváltás után. Sőt ebből lett a leghamarabb állami szervezet, a Terrorelhárító Központ.

A rendben tényező félelem

2010. május 11-én Orbán Viktor leendő kormányfő nemzeti konzultációt tartott Ózdon, ahol a szabadság és a rend viszonyáról elmélkedve kijelentette, hogy a szabadság rend nélkül nem más, mint nyomasztó káosz, olyan káosz, amelyben „leginkább a félelem tenyészik”. A rend azonban igen képlékeny, számtalan jelentést felvenni képes fogalom – még ha ezt Orbán Viktor nem tudja is –, de bármelyik értelmét veszszük, mind egy merev társadalmi hierarchiáról és

annak védelméről szól, aki tehát a rendet szembeállítja a szabadsággal, az mindig a szabadság korlátozására vagy megszüntetésére törekszik. Ne feledjük, hol hangzott el ez az orbáni tétel! Borsod megyében, ahol az önkormányzatok felelőtlen politikájának és a rendőrség szakszerűtlen magatartásának következtében súlyos szociális és társadalmi feszültségek alakultak ki, amelyeket a szélsőjobboldali rasszizmus cigány-magyar ellentété transzformált. Vajon miféle szabadságról beszélt Orbán Viktor Ózdon? Miféle szabadságot tesz lehetővé a nyomor? A Fidesz választási programjából világosan kiderül, mire gondolt, ott ugyanis így fogalmaztak: „(...) nem tűrhetjük tovább, hogy legyenek, akik a szociális segélyt rendszeresen bűncselekményekkel egészítik ki. A magyar társadalom szolidaritása csak azoknak jár, akik tiszteletben tartják a törvényeket, nehézségeikre az orvosságot nem a bűn, hanem a munka világában keresik” (52. oldal).

A rendet a Fidesz egyébként is a törvények tekintélyének helyreállításával akarta elérni. A tekintély azonban két forrásból származhat, tiszteletből és félelemből, az Orbán által használt kifejezés, azzal az ígérettel együtt, hogy Pintér Sándor vezényletével két hét alatt rendet tesz a kormány, az utóbbival látszik kapcsolatban lenni. A törvények tekintélye ebben az értelemben csak abból a félelemből származhat, amelyet a törvényalkalmazók hatalma és magatartása kelt a polgároknál. Orbán tehát azt ígérte Ózdon, hogy a rend érdekében megfosztja a szabadságtól azokat, akiket a helyi társadalmak a legreménytelenebb és a legkiszolgáltatottabb helyzetbe taszítottak. Azt ígérte, hogy a többiek elnyerhetik az ő rendjén, a Nemzeti Együttműködés Rendszerén belül a tekintélynek engedelmesség szabadságát. Ezt az ígéretét, bár nem két hét alatt, de tüzzel-vassal igyekeznek betartani.

Az a rend, amelyik kényszerekből és félelmekből táplálkozik, rosszabb bármilyen káosznál (hogy megmaradjunk a káosz köznapi értelménél), mert még a kiút keresésének lehetőségétől is megfosztja az embereket, hát még a megtalálásától. Az orbáni rendészeti-politikai program célja ennek a helyzetnek a létrehozása volt, ennek érdekében fogadták el a „három csapás” törvényt, szigorították meg a szabálysértések büntetéseit, vezették be a tényleges életfogytig tartó büntetést stb. Mindez azonban csak a felszín, az orbáni rendhez ennyi még kevés volt, mindenkit, az újságírókat, a tanárokat, a közalkalmazottakat, köztük a rendvédelmi dolgozókat, a munkavállalókat és a vállalkozókat egyaránt meg kellett fosztani a szabadságuktól. Olyan rend ez, amelyben a jus resistendi, az ellenszegülés joga és a liberum veto, a vétó joga nem létezik, ezt a rendet a jus formidinis, vagyis a szorongás és a félelem joga élteti, a félelem pedig úgy tenyészik benne, mint kedvező táptalajon a baktériumok.

Rendi hierarchiába kényszerített rendőrség

Ehhez a rendhez másféle rendőrségre és rendvédelmi szervezetekre volt szükség, mint amit az Orbán-kormány a demokráciától örökölt. A magyar rendőrségnek számos hibája és problémája volt a rendszerváltás után, és ezt a rendészettudományi kutatások részletesen ki is mutatták. Mivel azonban problémái a demokratizálódás ellentmondásosságából adódtak, a félig-meddig megőrzött paramilitáris jelleg nem tette teljesen alkalmassá arra a feladatra, amelyre Orbán Viktor és Pintér Sándor szánta. Az bizonyos, hogy nem volt elég számukra a létező szervezet birtokbavétele, vagyis nem elégedtek meg a vezetők lecserélésével, ahogyan az eddig minden kormányváltás idején történt. De hiába cseréltek le minden jelentősebb vezetőt nem is egyszer, ez nem változtatta meg a rendőrség jellegét. A magyar rendőrség ugyanis már régen megérett a reformra, volt is erre kísérlet rögtön a rendszerváltás után, de azt éppen Pintér Sándor és Boross Péter együtt sikkasztotta el, mert Boross Péternek a horthysta csendőrök, Pintér Sándornak pedig a kommunista rendőrök voltak a mintaképei. Most azonban Pintér Sándor

nem reformra vállalkozott – ennek a szónak már a pusztá használata is az ördög megidézésével volt egyenértékű a fideszesek szemében. Nem is reformnak, hanem átalakításnak nevezték a tervezett változásokat. Számba véve a végrehajtott intézkedéseket, jól látszik, hogy Orbán Viktor és Pintér Sándor célja a maffiaállam rendi hierarchiájába kényszerített rendőrség létrehozása volt. Mint minden rendi hierarchiának, ennek is az a lényege, hogy a különböző függőségi rendszerek végül mind a legfőbb hűbérúrnak vagy a klán, illetve a maffiacsalád fejének, jelen esetben Orbán Vikornak vannak alárendelve. Minden szervezet és minden személy sorsa közvetlenül tőle függ, a rendszer értelme és célja valójában ennek a függésnek a kialakítása. Minden egyes irracionálisnak látszó intézkedés értelmet nyer ebből a szemszögből nézve, még akkor is, ha nyomukban diszfunkcionálisan működő intézmények jönnek létre.

A TEK a rendi hierarchia csúcsán

A legelső lépés 2010 őszén az Orbán Viktor személyes testőrségéből megszervezett Terrorelhárítási Központ (TEK) létrehozása volt. A 232/2010. (VIII. 19.) kormányrendelet 6. § e) pontja a következőt mondja: a TEK „végzi (...) a köztársasági elnök és a miniszterelnök védelmét”, minden egyéb, amit ebbe a kormányrendeletbe, majd később a rendőrségi törvénybe írtak, csak töltelék annak érdekében, hogy ezt a feladatot, amelyet addig a Köztársasági Őrezred látott el, (látszólag) jogszerűen ruházzák át Orbán Viktor magántestőrségére. Természetesen rengeteg pénzt is biztosítottak ehhez, miközben a rendőrség finanszírozása továbbra is bizonytalan maradt, és a rendőrök jövedelme sem növekedett. A TEK alkalmazottai kevesebb, mint két százalékát adják a rendőrségnél alkalmazottaknak, viszont a rendőrség személyi juttatásaihoz viszonyítva a TEK személyi juttatásai 4,5 százalékot tesznek ki. Ez azt jelenti, hogy a Terrorelhárítási Központban dolgozók két és félszer többet keresnek a rendőröknél.

A TEK önálló rendőrségként való létrehozása egyúttal azt az ódivatú rendőri elképzelést is tükrözi, hogy a legmagasabb rendű rendőri tevékenység a bűnözők üldözése, azon belül is a rosszakkal szembeni (fegyveres) erőszak alkalmazása, köznyelven kifejezve, a kommandósakciókban való részvétel. Ez a felfogás még a rendőrségnek abból a korszakából származik (XIX. század vége, XX. század eleje), amikor feladatát bűnözés elleni háborúként határozták meg. A magyar rendőrök között közkedvelt felfogás ez, a többségükből mégis értetlenséget és ellenszenvet váltott ki, hogy nemcsak koncentrálták és Orbán Viktor személyi testőrének parancsnoksága alá helyezték az összes bevetési egységet, de előjogokkal is felruházták a TEK-et. Ezek közül talán az a legfélelmetesebb, hogy bárkivel szemben ellenőrzés nélkül használhat titkosszolgálati eszközöket. Jogköreit megalakulása óta folyamatosan bővítik, és ma már szinte bármire joga van. Vezetőjét, az országos rendőrfőkapitányhoz hasonlóan közvetlenül a miniszterelnök nevezi ki. A TEK önálló rendőrség, sőt a legfontosabb rendőrség lett, beleártja magát mindenbe, amibe csak tudja, és amihez valójában nem is ért. Ennek persze az lett a következménye, hogy számos alkalommal tette nevetségessé magát, például akkor, amikor lefoglalt egy filmforgatásnál kellékként használt fegyvereket, vagy amikor kivonult az egyik egyetemre, mert valaki beöltözött jedinek – és mint tudjuk, a jedik nagyon veszélyesek az uralkodóra. Ezen túl látványakciók sorozatát hajtották végre, hogy bizonyítsák nélkülözhetetlenségüket, miközben mindig eleget tettek a legfontosabb feladatuknak: sohasem engedték Orbán Viktor közelébe a tüntetőket, házának környékét akkor is lezárták, amikor csak néhány tucat ember akart tiltakozni a kormány politikája ellen.

Kétségtelen, hogy a TEK a rendőrség rendi hierarchiájának élén áll, és azért került oda, mert ez a szervezet személyesen Orbán Vikort szolgálja, minden egyéb csak fedőtevékenység. Azt

természetesen nem lehet tudni, hogy informálisan még milyen feladatokkal bízta meg ezt a szervezetet az Orbán–Simicska klán, az azonban látszik, hogy megteremtették a lehető legszélesebb körű felhasználásának a lehetőségét.

Mindenkinek tudnia kell, hol a helye

Hiába rendelkezik azonban a TEK széles körű jogosítványokkal, hiába cserélték le a rendőrség vezetőit egymás után többször is megbízható, Fideszhez hű emberekre, a több mint negyvenezer rendőr és rendőrségi alkalmazott hűségét nem sikerült megszerezniük, és ezt pontosan tudják. Márpedig nincs olyan rendi, nincs olyan maffiahierarchia, amely fenn tudna maradni a szolganép feltétlen hűsége és önfeláldozása nélkül. Az alaptörvényre tett eskü nem biztosítja ezt a hűséget, hiszen még mindig túl személytelen, még mindig túlságosan hasonlít az egykori jogra, és egyik-másik cikkelyében akár még szembe is fordítható a klán vezetésével. A maffiaállamnak ennél sokkal személyesebb elkötelezettségre van szüksége, és hogy ezt elérje, több, egymással szoros logikai kapcsolatban lévő eszközt alkotott meg. Az első arra való, hogy megfossza a rendvédelmi dolgozókat az önbecsülésüktől, és egyértelműen tudtukra adja, a hatalom kényétől-kedvétől függenek. A második arra szolgál, hogy félelmet ültessen el a lelkekben, hogy a rendvédelmi egy pillanatra se érezzék magukat biztonságban, mert ha nem eléggé engedelmeseek, bármikor – akár vezetők, akár beosztottak – számon kérhetik rajtuk magánéletük botlásait vagy egyszerűen csak a szokásaikat. A harmadik eszköz azokat a „pozitív” hatásokat fogja össze, amelyek célja beépíteni a rendvédelmi dolgozók tudatába és lelkébe a tekintély és a hatalom korlátlan tiszteletét, és elfogadtani velük, hogy a boldogulásuk az engedelmisségüktől függ.

Megalázás és kiszolgáltatottság

A TEK létrehozása után a kormányzat hozzálátott a rendőrök, tűzoltók, büntetés-végrehajtási dolgozók és minden más rendvédelmi alkalmazott megalázásához. Ennek első lépése a kordedvezményes nyugdíjak rendszerének felszámolása volt. A kormányzat tervei rendkívül erős ellenállásba ütköztek, azóta sem tartottak olyan nagy és vehemens tüntetéseket, mint 2011-ben a rendvédelmi alkalmazottak. Akkor sokan reménykedtek benne, hogy a tüntetések tárgyalásra kényszerítik Orbán Viktort. Tévedtek, az ellenállás ugyanis egészen más helyet foglalt el a kormányzat taktikájában, mint amit egy demokráciában szokott. A tét ugyanis nem egy intézkedés bevezetése vagy megváltoztatása, nem a kompromisszum és nem az alku volt, hanem az, hogy meghajtják-e a fejüket a parancsokon szocializálódott rendvédelmi dolgozók a kormányzat ereje előtt. Teljesen mindegy volt, meddig tüntetnek, csak a „bohócüggyi államtitkár” tárgyalhatott velük – ezt a szerepet néha-néha Pintér Sándor játszotta el. A tüntetők lassan elkedvetlenedtek, erőt vett rajtuk a depresszió, a lemondás, és ahogyan a vak komondorokon áteső asszonyok, ők is elfogadták, hogy nem lennének képesek önállóan élni az őket megerősökölő, ütő-verő „férfias” hatalom nélkül.

A megalázás következő lépése a megvetés és a lenézés nyílt kifejezése volt: Balsai István, a Fidesz képviselője, ma már alkotmánybíró, betérjesztette, a kétharmad pedig elfogadta a

„semmisségi törvényt”, amely kimondta: a rendőrök hazudnak. Pontosabban, akkor és csak akkor hazudnak, ha az Orbán–Simicska-klán érdekei ellenében foglalnak állást. A maffiaállamban ugyanis az igazság mércéje az, hogy egy állítás milyen mértékben felel meg Orbán Viktor pillanatnyi szándékainak. Azok az állítások pedig, amelyek erőszakkal, rendőrök elleni támadással vádolták meg a 2006. őszi államcsínykíséret utcai harcosait, nem feleltek meg az akaratának. A „semmisségi törvény” tehát kettős feladatot töltött be: egyrészt igazolta a gyújtogató és a rendőrököt megtámadó (a Fidesz által is támogatott) csőcselék tetteinek jogosságát, másrészt betetőzte azt a folyamatot, amelyben az Orbán–Simicska-klán megfosztotta a rendőrököt önbecsülésüktől.

Azért, hogy még véletlenül se juthasson eszükbe, hogy önálló emberek, és saját érdekeik vannak, amelyek különböznek Pintér Sándornak és szervienteinek az érdekeitől, a kormányzat gyakorlatilag felszámolta az addig sem komoly szerepet játszó szakszervezeteket. Létrehozta és nemzeti sziruppal leöntve tálalta a Magyar Rendvédelmi Kart, amelynek minden rendőr eleve tagja, és amely ettől kezdve a kormányzat „tárgyalópartnere” lett. Ezzel lehetetlenné tette a rendőrök érdekérvényesítését, és kiszolgáltatottá tette őket.

Megfélemlítés: a Nemzeti Védelmi Szolgálat

A megalázást és a lealacsonyítást minden permanens erőszaktevő kiegészíti a megfélemlítéssel, mert anélkül az előző kettő rövid időn belül haraggá és ellenállássá változna. A Fidesz jól képzett erőszaktevő, nemcsak mítoszokat mesél az erőről és annak teremtőképességéről, de alkalmazza is az erőszakot. Névleg a korrupció elleni harc céljaira, valójában azonban a rendőrök megfélemlítésére hozták létre a Nemzeti Védelmi Szolgálatot (NVSZ), amelynek joga van provokálni a rendőrököt, joga van minden indok nélkül a rendelkezésére álló eszközökkel megfigyelni őket és magánéletükbe is belelátani, ezáltal beleavatkozni. Tudnunk kell, hogy ezek a módszerek ebben a formában teljesen alkalmatlanok a korrupció csökkentésére. Nagyjából úgy kell elképzelnünk ezt, mint amikor az unatkozó gyerekek a tengerparti homokban turkálnak, s abban reménykednek, hogy igazgyöngyöt találnak, de nem kell matematikusnak lennünk ahhoz, hogy megértsük, ennek az esélye rendkívül közel áll a nullához. Vagyis az NVSZ csak akkor számíthat eredményre, ha azt feltételezi, hogy a teljes rendőri állomány, vagyis minden egyes rendőr korrupt. Az eredmény azonban ebben az esetben egy-egy korrupt rendőr leleplezése és nem a korrupció csökkentése. Ez a szervezet és ez a módszer egyetlen dologra alkalmas: a rendőrök megfélemlítésére, miközben egy-egy látványos letartóztatásért cserébe hagyja tenyészni a korrupciót.

A tekintély feltétlen tisztelete

De a megalázás, a lealacsonyítás és a megfélemlítés sem képes sokáig életben tartani az elnyomást, mindezt ki kell egészíteni a felsőbbrendű hatalomban való hittel, vagyis azzal, hogy a rendőrség, az állam és a vezetői morálisan és racionálisan egyaránt az igazságot és a jóságot képviselik. Természetesen direkt módon csak nagyon primitív üzenetek formájában lehet

eljuttatni a rendőrökhöz és az emberekhez ezt a hitet, ezért két területen is bevezették a sulykolását: az oktatásban és a szervezethez kapcsolódás módjában.

A Nemzeti Közzolgálati Egyetem, amelyet a hadsereg, a rendőrség és a közigazgatás felsőoktatási intézményeiből raktak össze, ennek a törekvésnek a legfontosabb intézménye. Ezt az új egyetemet Orbán Viktor személyesen alapította meg 2012 januárjában, és – ahogy ő mondta – a hatalom jelképeivel „felszerszámozott rektor” előtt a következőképpen beszélt a céljairól: „A szemünk előtt egy olyan állam lebeg, amely erős, méltányos és tisztelhető, mert minden szegletében a közérdeket rendeli a magánérdekek elé. (...) Olyan fiatalokat akarunk képezni, akik képesek magukat egy magasabb célnak alárendelni. (...) Ennek egyik eszköze a Nemzeti Közzolgálati Egyetem.” Világos beszéd. Az egész egyetemet horthysta eredetű militarista szemlélet hatja át, ehhez igazítják a rendőrök képzését is, holott már a katonai oktatásban sincsen semmi értelme és haszna. A legfontosabb azonban, hogy a hallgatók alá tudják rendelni magukat az erős állam erős vezetőinek, nem az alkotmányoknak és nem a törvényeknek, amelyeket még az állami és rendőrségi vezetőkkel szemben is védeniük kellene, hanem az államhoz és személyesen annak vezetőjéhez kell hűnek lenniük. Ennek érdekében számolták fel a társadalomtudományi tanszéket a rendészettudományi és a hadtudományi karon egyaránt.

Nem véletlen, hogy az ún. „Zöld könyvbe”, azaz az állami szervek alkalmazottai számára készült etikai kódexbe a hűséget, a nemzeti érdeket és az elkötelezettséget helyezték az értékrend legelejére, valahogy így: „teljes erőnkkel és legjobb tudásunk szerint törekszünk a jogszabályok alapján megválasztott vagy kinevezett vezetőink által kitűzött célok megvalósítására, (hogy) az általuk kiadott utasításoknak megfelelően” teljesítsük a feladatainkat. A Rendvédelmi Hivatásetikai Kódex szintén a hűséget és a nemzeti érdeket helyezi előtérbe: „A rendvédelmi hivatás etikai alapelvei a hivatásos állomány tagjai tekintetében különösen: hűség a hazához és a nemzethez, a nemzeti érdekek előnyben részesítése, a méltóság és a tisztesség, az előítéletektől való mentesség, a pártatlanság, a szakszerűség, az együttműködés és az arányosság.” A hűséges, önmagát a vezetőinek alárendelő közalkalmazott és rendőr, akinek a tisztánlátását elhomályosítja a nemzeti érdek meghatározhatatlan eszméje – ő a maffiaállam „közzolga”-ideálja. Érdeemes megnézni, hogy 2010 óta mi minden került be a nemzeti érdek gyűjtőfogalma alá, s kimutatható, hogy alapvetően az Orbán–Simicska-klán üzleti és politikai érdekeiről van szó. Ebből az következik, hogy mivel a nemzeti érdeket ez a csoport definiálja, a rendőröknek is ehhez kell hűnek lenniük.

A tekintélytisztelet megteremtésnek másik eszköze az ún. életpályamodell, amely a közoktatásban és a rendészetben egyaránt a „centrális erőter” ideológiájának és az erőszakhatalomnak az elfogadását szolgálja. Már maga az életpályamodell kifejezés is azt sugallja, hogy nincsen szabad, szerződéses viszony az alkalmazott és a cég között, nem karrierlehetőséget, nem perspektívát kínál a cég, amit lehet választani vagy elutasítani, hanem úgy kezeli a munkavállalót, mint a cég függelékét, akinek az egész élete attól a vállalattól függ, ahol dolgozik. Nem véletlen, hogy előszeretettel nevezik közzolgának a közalkalmazottakat a kormányzat képviselői, pedig sem a tanár, sem a rendőr nem szolgál. Az életpályamodellben minden a feje tetején áll, mert a munkaadó iránti felelősséget követelik meg, holott a rendőr mindenekelőtt a közösségben élő polgároknak kell hogy felelős legyen.

A rendőrség feudalizálásának következményei

A rendőrség belső viszonyai és működésmódja határozza meg a társadalomra gyakorolt hatását, vagyis azt, hogy milyen biztonság alakul ki egy adott közösségben, jelen esetben az egész országban. A biztonság nem egyszerűen a szabály- és/vagy törvénysértések gyakoriságából és jellegéből következik, hanem a polgárok egymás közötti viszonyából, valamint a polgárok és a közhatalmi intézmények közötti viszonyból alakul ki. Minél kevésbé bíznak a polgárok a közhatalomban, és az minél kevésbé képes kezelni a kialakuló konfliktusokat, annál kevésbé lesz biztonságos egy település vagy akár az egész ország. A közhatalom, esetünkben a rendőrség, akkor képes hatékonyan kezelni a problémákat, ha először is felismeri azokat, és a többi intézménnyel, valamint a polgárokkal együtt keresi meg kezelésük leghatékonyabb módját. Minél hierarchikusabb a rendőrség, minél tekintélytisztelőbb és minél engedelmesebb a rendőr, annál kevésbé alkalmas arra, hogy egyáltalán észrevegye a problémákat, és annál inkább fogja félrediagnosticszítani a helyzetet, majd ad rá rossz válaszokat. A Fidesz önteltségének és a rendőrség betagolásának az Orbán–Simicska-klán rendi hierarchiájába az lett a következménye, hogy 2010 óta folyamatosan romlik a közbiztonság. Ezt nemcsak a bűnözési adatok romlása mutatja, hanem a közbizalom hanyatlása is. Bármit tesz ugyanis a jelenlegi belügyminisztériumi és rendőri vezetés, azzal, hogy az áldozat feljelentésével, a szemtanú befolyásolásával próbálja eltussolni például az izsáki gyilkosságot, azt üzeni, hogy az erős (maffia)államnak erős, vagyis erőszakos rendőrökre és rendőrségre van szüksége. Így aztán megszakad a rendőrök és a polgárok közötti kapcsolat, mert lehetetlen egyszerre a polgárok problémáinak megoldásában segídezni és egy erőszakos államot szolgálni.

Kapcsolódó írások:

1. **Bedő Iván: „Orbán Viktor nem diktátor” – Német sajtóvélemények a márciusi magyar alkotmánymódosításról** „Magyarország vezető politikusait a polgárok választották, ahogyan ennek az EU-ban...
2. **Takács Ferenc: Egy fejlődésregény vége (Viktor Pelevin: A Sárga Nyíl. Bratka László, Goretyity József és Herczeg Ferenc fordítása. Budapest, 2007, Európa Könyvkiadó. 206 oldal, 2500 forint. – Viktor Pelevin: Számok. Bratka László fordítása. Budapest, 2007, Európa Könyvkiadó, 306 oldal, 2200 forint.)** Takács Ferenc Egy fejlődésregény vége A posztmodernizmus szerves fejlemény...
3. **Sz. Bíró Zoltán: Az Orbán-kormány Oroszország-politikája: retorika és valóság** 2009 őszétől figyelmet érdemlő átalakuláson ment keresztül a jelenlegi kormánypárt...
4. **Csillag István – Mihályi Péter – Az Orbán utáni időszak gazdaságpolitikai keretei** Országunk átkozott balszerencséjére a miniszterelnök egy beteges tévképzet foglya. Mint...
5. **Farkas Zoltán – A tervezőasztaltól a boncasztalig (Az Orbán-kormány gazdaságpolitikai szándékai és a valóság)** Schmitt Pál köztársasági elnök határidőre aláírta a „talpra állás”...

Cimkék: **Krémer Ferenc**